

τὰ μῆνα τὴν κλίμακα τοῦ . . . Νοσοκομείου, ἐκ τοῦ ὁποίου μίαν ἡμέραν θὰ ἐξελθῆ ἡδὲς πτώμα, εἶσαι σὺ, ἡ μήτηρ της, ἥτις τὴν περιήγαγε εἰς τὴν ἐσχάτην ἐκείνην ἔκπτωσιν καὶ ἀθλιότητα, ἀφ' οὗτο τὴν πρώτην φοράν τῆ ἐπέτρεψες νὰ πωλήσῃ ἀντὶ ἐνὸς ζαχαρωτοῦ ἐν παιδικὸν φίλημα . . .

Ὡ μπτέρες καρφώσατε καλῶς εἰς τὸν νοῦν σας τὴν ἀκόλουθον μεγάλην ἀλήθειαν: Ὁ ἄθρωπος δὲν μένει ἐπὶ τῆς γῆς πρὸς τὸν ἀπλοῦν σκοπὸν νὰ εὐχαριστήσῃ ὅλας τὰς ἀνάγκας καὶ ἐπιθυμίας αὐτοῦ· τούτο εἶναι μέσον καὶ οὐχὶ σκοπός. Ὁ ἄθρωπος ἔχει καθήκοντα νὰ ἐκπληρώσῃ ἐπὶ τῆς γῆς τὰ ὅσα εἰς ἴσως δὲν ἐνωσῆτε καὶ διὰ τούτο οὐδὲως περὶ αὐτῶν μεριμνάτε. Ὁ ἄθρωπος ἐγενήθη νὰ ἀγαπᾷ τὸν Θεὸν καὶ τὰ πλάσματα αὐτοῦ· ἐμφυσάτε ὅθεν καθ' ἡμέραν εἰς τὰ ὄτα τοῦ τέκνου σας τὸ θεῖον παράγγελμα, ἐν ᾧ περιέχεται ἅπας ὁ Νόμος τῆς ἀγάπης «ὄ σὺ μισεῖς ἐτέρω μὴ ποιήσης», καὶ «ὅ,τι θέλει νὰ σοῦ κάμουν οἱ ἄλλοι κάμε καὶ σὺ εἰς αὐτούς». Κάμετε νὰ ἐνοήσῃ τὸ μικρὸν τέκνον σας, ὅτι τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τούτου εἶναι μεγάλη συμφουσία ὅταν οὐδεμίαν αὐτῶν γίνεται χρῆσις ὑπὲρ τοῦ πλυσίου, ἐμφυτεύσατε εἰς τὴν καρδίαν τοῦ τέκνου συμπαθειαν καὶ ἡ κοινωνία θὰ σὰς χρεωστῆ εἶναι πολῦτιμον λίθον, τὸν ὁποῖον θέτετε ἐν τῷ μέτρῳ αὐτῆς. Ἐθίσατε τὰ τέκνα σας εἰς τὴν ἐργασίαν, ἥτις ἐξευγενίζει καὶ ἰσχυροποιεῖ τὸ πνεῦμα· πρὸ πάντων δὲ προσέχετε εἰς τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν λαμβάνει, τῶν κακῶν διασκεδάσεων.

Μητέρες, ἐάν ἦσθε χριστιαναί, ἐνθουσιάητε τὸ παράγγελμα τοῦ Κυρίου λέγοντος «ἐὰν δὲν μετανοήσητε, πάντες θὰ χαθῆτε»· ἐνωσῆτε τί σημαίνει τούτο; Σημαίνει, ὅτι ἡ ἐκουσία ἀποκέρωσις τῆς σαρκὸς (no selfish will) εἶναι ἡ πλέον εὐχρηστος τῷ Θεῷ ἀρετὴ· τούτο ὅμως δὲν συνίσταται μόνον εἰς τὴν ἀποχὴν ἐν ὠρισμέναις ἐποχαῖς ἀπὸ τινῶν φηγητῶν, ἀλλὰ πρὸ πάντων εἰς τὴν θουσίαν τῶν ἰδίων παθῶν, ὡς τὴν μετρίασιν τῆς ὑπὲρ μέτρου φιλαυτίας, εἰς τὸ πρὸς ἑαυτὸν μὲν αὐστηρὸν, πρὸς τοὺς ἄλλους δὲ ἐπιεικὲς, εἰς τὴν τελείαν αὐταπάρνησιν, τὸ ἀμνησίκακον τὸ ἀφιλοερδῆς, τὸ εὐπροσῆγορον, τὴν ἐγκάρδιον ἀγάπην καὶ εἰς τὴν ἐξάσκησιν ὅλων τῶν κοινωνικῶν ἀρετῶν.

Πρέπει νὰ ἐθίζετε τὰ παιδιὰ νὰ ἐγείρωνται ἐνωρὶς φανεροῦ ὄντος, ὅτι ἡ τοιαύτη συνήθεια οὐ μόνον ὠρελεῖ τὴν ὑγίαν ἀλλὰ καὶ συντελεῖ εἰς τὴν ἐτοιμότητα καὶ εὐθυμίαν τοῦ πνεύματος. Θελοῦν δὲ ἐνοήσῃ τὸ θεῖον καὶ ὑψηλὸν τῆς προσευχῆς, ἐάν συνειθίσωσι νὰ μὴ ἀπαγγέλωσι λόγους, ὧν τὴν σημασίαν δὲν ἐνωσοῦσι, διότι οὐδὲν ἄλλο περισσώτερον τούτου βλάπτει εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς διανοίας· ἡ κατ' ἐξοχὴν σιεπτικὴ ἡλικία ἡμῶν ἐξασκεῖ ὀλεθρίαν ἐπιβροχὴν ἐπὶ τῆς ἀνατροφῆς. Οἱ γονεῖς δεικνύουσιν ἔνοχον ἀδιαφορίαν ἐπὶ τῆς πρακτικῆς εὐσεβείας ἀρκοῦμενοι νὰ φέρωσι τὰ παιδιὰ εἰς τὴν λειτουργίαν τὴν

Κυριακὴν, χωρὶς νὰ ἐπιφορτισθῶσι περὶ τῶν λοιπῶν. Βεβαίως ἡμεῖς μισοῦμεν τὴν θρησκοληψίαν καὶ δεισιδαιμονίαν, ἀλλ' οἱ τείρομεν τὴν ἀντίθετον ὑπερβολὴν, διότι μᾶς φαίνεται, ὅτι ἄνευ ἐξωτερικῆς λατρείας δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ οἰκδήποτε θρησκεία, ἄνευ δὲ θρησκείας δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ εὐεξία κοινωνίας καὶ οἰκογενείας.

Κοινωνία ὀργανισμένη ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ ἔχει ἀνάγκην πολιτῶν, διαμμένων νὰ ἐνωσοῦσι τὴν οὐσίαν αὐτὴν τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας, ἥτις πρέπει νὰ ἦαι σεβαστὴ ἐν παντὶ ἀθρώπῳ· τούτου ἕνεκα ἀναγκαῖον ἐστὶν εἶναι τὰ παιδιὰ συνειθίζωσιν εἰς τὸν ὑψηλὸν τούτον σεβασμὸν τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας, ὅστις σήμερον εἶναι ἐμφυτος παρὰ τῷ Ἀγγλικῷ λαῷ τῷ κρεῖττον ἐν ἐλευθερίᾳ ὀργανισμένῳ κατὰ τὴν Εὐρώπην, διότι ἐν τῷ σεβασμῷ τούτῳ περιλείονται πάντες οἱ νόμοι τῆς κοινωνικῆς ἠθικῆς, καθόσον τὸ ἀναμιγνύσθαι εἰς τὰς ἀσχολίας τοῦ ἄλλου ἄνευ προσκλησεως, εἶναι πηγὴ ἀπειρῶν δυσχερειῶν. Περὶ τούτου καὶ ὁ μέγας Φραγκλῖος εἶπεν, ὅτι ἐν τῇ κοινωνίᾳ πράττονται μικρὰ τινὰ ἐγκλήματα, καθ' ὧν ὁ Νόμος δὲν ἔχει ποιήν. Τὰ μικρὰ λοιπὸν ταῦτα ἐγκλήματα, περὶ ὧν ὀμιλεῖ ὁ μέγας Ἀμερικανός, εἰσὶν ἀκριβῶς· αἱ συνεχεῖς καὶ κοιναὶ προσβολαὶ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας τοῦ ἄλλου, ἥτις πρέπει νὰ ἦναι ἐπίσης σεβαστὴ καὶ ἀπαρβίαστος ὡς καὶ ἡ πολιτικὴ.

ΤΟ ΥΠΟΤΙΘΕΜΕΝΟΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ.

Μυθιστορία πρωτότυπος.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φυλλάδιον)

Ἡκουσες λοιπὸν τοὺς στίχους μου ὅτι δὲν συμφωνοῦσι ποσῶς μὲ τὴν γνώμην σας Κυρία Χρῆσεια;

— Διὰ νὰ γνωρίσητε τὸν κόσμον, ἀπῆντησεν ἡ Χρῆσεια, πρέπει νὰ ἐντρίψητε πολὺν χρόνον ἐντὸς αὐτοῦ, καὶ τότε θὰ ἰδῆτε, ὅτι θὰ ὑποπέσητε ἀπὸ πλάνης εἰς πλάνην, ἀπὸ πταισματος εἰς πταῖσμα καὶ θελεὶ παρέλθει τὸ ἥμισυ τοῦ βίου σας ἄγνωστοι, ὅτι ἀπατάσθε πόσον δυσπαράτητος τοῦ κόσμου ἡ πείρα καὶ πόσον ἀφοῦ ἀποκτηθῆ λυπηρὰ!

Τὴν συνδιάλεξιν ταύτην διέκοψεν ἡ παρουσία στρατιωτικῆς τινας, ὅστις κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσηλθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

— Μπα! ἔλαμεν ἡ Ἐλένη. Τί περιέργως συμπρωπῆς! Δὲν βλέπετε τὸν Ἀγιοσίλον;

— Δὲν πιστεύω νὰ ἦνε αὐτός, προσέθηκεν ἡ

Οὐρανία, ὁ Ἀγχιλαὸς ταύτην τὴν στιγμήν μάχε-
ται ἰσως κατὰ τῶν ἀνταρτῶν.

— Καλὲ ἐκείνος εἶναι. Νά τον!

— Ναι, Ναι, εἶπον ὅλοι ὁμοῦ, ἰδοῦσαι αὐτὸν στρέ-
ψαντα τὴν κεφαλὴν του πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Εἰσπικύσθη λοιπὸν ἡ δέσπαις τῆς Εὐλαλίας, εἶπε
μετ' ἐμφάσεως ἡ Ἐλένη, ἔπειτα τῶν κορσαίων τὰ θλίμ-
ματα ἐστράφησαν μετὰ περιεργείας πρὸς τὸ μέρος ἐνθα
ἴστατο ἡ Εὐλαλία ἄλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπλήξις τῶν
ὄταν εἶδον, ὅτι αὐτὴ δὲν ἦτον ἡδὴ ἐκεῖ. Πολυειδῶς καὶ
πολυτρόπως ἐσχολίασαν τὴν ἀναχώρησίν τις, συζήτησις
τότε διεγέρθη μεταξύ των ὅτε γερόντισσά τις,

— Καλὲ Κορίτσι! εἶπεν, μετ' αὐστηρότητος, δὲν
ἐνδρέπεσθε; Χριστὸς καὶ Παναγιά! μήπως θαρῆτε
πῶς εἶθε εἰ τὸ σουαρέ;

— Ὅλοι εἰς τὴν παρατήρησιν ταύτην ἐδάγκασαν
τὸ χεῖλος των καὶ ἐρύθμια ζωρὸν διεχύθη ἐπὶ τῶν αὐ-
ρῶν αὐτῶν παρεῶν. Ἦναγκάσθησαν λοιπὸν νὰ σιγήσω-
σι περιορισθεῖσαι νὰ θεωρῶσι μόνον μετὰ περιεργείας
τὸν Ἀγχιλαόν.

Τέλος πάντων, τῆς Ἱερουργίας τελεσεθείσης ἐξήρ-
χοντο πάντες τοῦ ναοῦ μεθ' ὧν ἐξεληθῶν καὶ ὁ στρατι-
ωτικὸς μας διευθύνθη ἰσπευσμένως εἰς μέρος πολυπὸ
θητον.

ΚΕΦΑΛ. Γ'.

Ἡ ἐπίσκεψις.

Ἐν τῇ θαλάμῳ μεγαλοπρεποῦς τινος οἰκίας ἔκειτο
ἐπὶ κλίνης φιλοκάλλως ἐστραμμένῃς νεῆας τις ἡμιθνήσῃς.
Ὅποια ὅμως εἰκὼν παρίστατο ἐνταῦθα; Πέπλος ἀναπε-
πταμένος, κόμη ἀμελῶς ἐρριμμένη ἐπὶ ἀλαστροῦ
στήθους, μέτωπον, ἡγεμονικὸν σιαζόμενον ὑπὸ χροιάς
θανάτου, καὶ ὀφθαλμοὶ μαγευτικοὶ μὴ δυνάμενοι νὰ
ἀτενίσωσιν εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Παρὰ τῇ κλίνῃ ἴστατο γυνή τις, τὸ τεσσαρακοστὸν
τῆς ἡλικίας της ἔτος ἄγουσα, ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς
ἐποίας διεσώζοντο εἰσέτι οἱ τύποι τῆς προτέρας αὐτῆς
καλλονῆς αὐτὴ ἦν ἡ μήτηρ τῆς ἀσθενοῦς, ὀνόματι,
Μαριάνθη ἑτέρωθεν ἴστατο ἐξηκοντούτης γέρον, κρα-
τῶν διὰ τῆς μὲν δεξιᾶς χειρὸς τὴν τῆς ἀσθενοῦς, διὰ
δὲ τῆς ἑτέρας ἐβλίβε τὸ μέτωπον αὐτοῦ ὅπως κνυ-
τεύση δῆθεν τὸ εἶδος τῆς ἀσθενείας.

— Πῶς συνέβη αὐτὸ τὸ αἰφνίδιον; ἠρώτησεν ὁ
ἰατρός.

— Τὸ παιδί μου, ἀπήνησεν ἡ μήτηρ, ἀπὸ πολλῶν
ἡδὴ ἑτῶν οὐσιωδῶς μετεβλήθη. Ἦ τόσον ζωηρά,
εὐθυμὸς καὶ περιχαρὴς Εὐλαλία, ἐγένετο περιδειῖς, σκυ-
θωπῆ καὶ μεγαλλοκίχῃ. Πρὸ τριῶν ἡδὴ ἐβδομάδων μοι
λέγει πάντοτε ὅτι πάσχει, ἀλλὰ τὸ εἶδος τοῦ πάθους της
δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποκαλύψω. Σήμερον λίαν πρῶτ' ὑπῆ-
γεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, δὲν παρῆλθεν δὲ πολὺ καὶ τὴν
εἶδον ἐπιστρέψασαν εἰς τὴν κατάστασιν εἰς ἣν τὴν βλέ-
πετε ταῦτα εἶποσα ἔκλαυσεν.

— Ἦουάσατε Κυρία, εἶπεν ὁ ἰατρός, δὲν ἔχει δὰ τί-

ποτε διὰ νὰ φοβηθῆς. Ἐ! καὶ ποῦ νὰ δῆς ἀρρώστια
Ἐπειτα ἀποταθεῖ πρὸς τὴν πάσχουσαν.

— Εἰπέ μοι Κοκονίτσα μου, παῦ πονεῖς;

Ἡ κῆρὴ δὲν ἀπεκρίθη.

— Σοῦ πονεῖ τὸ στήθος;

— Ὀλίγον ἔπιθυβρῖσεν ἡ ἀσθενής.

— Βήχεις;

— Ὀλίγον.

— Ἔχεις ὄρεξιν;

— Ὅλως διόλου.

— Σοῦ πονεῖ ἐνίοτε τὸ κεφάλι;

— Πάντοτε.

Ὁ ἰατρός ἔλαβε χάρτην καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ
τὴν συνταγὴν. Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἠκούσθη ἡ
ξωθεν ὁ ἐξῆς διάλογος:

— Τί ἀγαπάτε; ἠρώτησεν, ἡ ὑπηρετρία, ἀγνωστὴ
τινα.

— Ἐδῶ εἶναι αἱ Κυρίαί σου; ἀπεκρίθη ὁ ξένος.

— Μάλιστα, ἀλλ' ἡ μικρὰ Κυρία πάσχει καὶ τὴν ἐ-
πισκέπτεται ταύτην τὴν στιγμήν ὁ ἰατρός.

— Πάσχει! ἐξεφώνησεν ὁ ξένος μετ' ἐκπλήξεως.

— Καὶ πολὺ κακά.

— Καὶ πολὺ κακά! Ἀναγγείλατε ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ
τάς ἴδω.

— Πῶς ὀνομάζεσθε;

— Ἀγχιλαὸς Βελιαδῆς.

— Ὁ Ἀγχιλαὸς εἶθε ὑμεῖς Κύριε; ὑπέλαβεν ἡ
θαμβος ἡ ὑπηρετρία.

— Μάλιστα.

Ἡ φωνὴ προσώπου ποθητοῦ, ἡ φωνὴ τῆς ἀγάπης
πῶσιν παραχρῆν διήγειρεν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς Εὐλαλίας!
Ἡ πάσχουσα ἠέωξε τοὺς κλειστοὺς αὐτῆς ὀφθαλμοὺς
καὶ περιστρέψασα αὐτοὺς εἰς τὰ περίεξ,

— Ὀνειρον, εἶπεν, ἀπατηλὸν μὲ βκσανίζει; Πάντοτε
νομίζω ὅτι ἀκούω τὴν γλυκεῖαν του φωνῆν, τὸ ὄνομα
του περυγίζει εἰς τὰς ἀκοάς μου. Τὸν λόγον της
διέκοψεν ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἐραστοῦ. Ὁ Ἀγχιλαὸς εἰσέρ-
χεται καὶ ῥίπτεται πρὸς τὴν Εὐλαλίαν.

— Εὐλαλία!

— Ἀγχιλαίε!

Οὐδεμία πλέον ἠκούσθη φωνῆ. Κατὰ τὴν περιστασιν ταύτην
ὠμίλου αἱ καρδίαι τὴν μυστικὴν καὶ οὐράνιον ἐκείνην
γλώσσαν τῆς ψυχῆς, τὴν ὅποισιν νὰ ἐνοήσῃ τις δύνα-
ται μόνον ἀλλ' οὐδέποτε νὰ ἐξηγήσῃ. Ἡ μήτηρ ἐγερθεῖσα
πάραιτα ἐνηγκαλίσθη ἀμφοτέρους.

(ἀκολουθεῖ).

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἡ ποίησις μίαν μόνην ἐκφράζει ἀλήθειαν, τὴν τοῦ
ιδεώδους καλοῦ, εἰς αὐτὴν μόνον ἀποβλέπει ὡς τὴν καλ-
λίστην, καὶ φθάνει εἰς αὐτὴν διὰ τῆς ἀνυψώσεως τῆς
ψυχῆς εἰς βαθμὸν δυνάμεως καὶ λάμψεως κατὰ τὴν
προσῆκουσαν τάξιν καὶ ἁρμονίαν ἐκ δὲ τούτου πηγάζει